

Opgemerkt

Wat vrouwen willen

De vraag kwam van een man. De inleiding: "Om het met de woorden van Freud te zeggen..." De vraag: "Was will das Weib?"

Geen thema is zo'n dagelijkse kost als het verschil tussen de mensen met borsten en de mensen zonder borsten, en het feit dat we elkaar niet goed begrijpen. Er worden boeken over geschreven, die gretig gelezen worden. Onderzoeken uitgevoerd waarvan de resultaten soms handig in iemands kraam passen. Telefoonmaatschappijen maken er volgens mij zelfs superwinsten mee, met alle langeafstandsgesprekken die er al over zijn gevoerd.

Wist u dat ook de Navajo-indianen worstelen met ongenoege tussen de seksen? In hun scheppingsverhaal wijden ze er zelfs een hoofdstuk aan.

Het verhaal wil dat de vrouw van Grote Wolf, het opperhoofd, op een dag genoeg had van het huishouden en uit gokken ging (een geliefkoosd volkssport). Haar man protesteerde, waarop ze zei dat hij het zelf maar moest doen, dat zij hem niet nodig had.

Grote Wolf werd ziek van het geruzie. Hij besliste dat mannen en vrouwen maar beter uit elkaar konden gaan. De mannen, de jagers dus, staken daarop de rivier over, samen met de kinderen en de berdaches, het derde geslacht, of mannen die als vrouwen leven. Detail: het verhaal zegt letterlijk dat zij mee mochten om te koken. De vrouwen lieten ze achter in het dorp, bij de maisplantages.

Dat heb je als je in het wilde Westen je broek afsteekt. Daar wonen ratelslangen.

Na vier jaar liep het fout. De maïsvelden van de vrouwen geraakten overwoekerd met onkruid, ze leden honger. Sommige wilden terug naar hun man, sprongen de rivier in en verdronken. Anderen vrijden met dieren en maïskolven. Daar werden later de monsters die deze wereld teisteren uit geboren, maar dat is een ander verhaal.

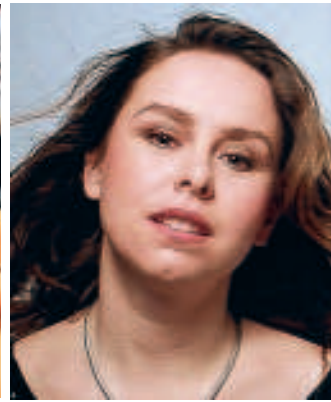
Aan de overkant was het al niet veel beter. Ook de mannen werden rusteloos. Ze deden het met levers, antilopen en schapen, en ook daar kwamen ongelukken van. Dat heb je als je in het wilde Westen je broek afsteekt. Daar wonen ratelslangen.

Maar toen werden de gevolgen stilaan zichtbaar. Weinig vrouwen hadden het overleefd. En hoewel de mannen sterk en gezond waren, realiseerden ze zich dat hun volk zonder vrouwen zou uitsterven. Uiteindelijk lieten ze de berdache beslissen wat er moest gebeuren. "Ga toch terug naar de vrouwen", zei die, "ik ben het beu om altijd maar voor jullie te moeten koken." En zo geschiedde. De mannen verzorgden de vrouwen tot ze weer gezond waren, en het voortbestaan van het volk was verzekerd.

Alvorens u begint te roepen dat dit een seksistisch verhaal is, nog dit: de Navajocultuur is een matriachale samenleving. Als de vrouwen er al zwak uitkomen, is dat vooral omdat hoge bomen veel wind vangen. En ook wel omdat de Navajo een zeer flauw gevoel voor humor hebben. Wat zij leren uit het verhaal is dat mannen en vrouwen eigenlijk niet zonder elkaar kunnen.

Om nog even op die vraag van Freud terug te komen. Ik wil het wel zeggen, hoor, wat het wijf wil. Het matriarchaat invoeren zou geen slecht idee zijn. En als dat niet kan: oprechte en positieve aandacht, op maat gesneden van onze gemoedstoestand, die, toegegeven, variabel is. Nu tevreden?

Catherine Ongenaë
Reacties? Mail naar wax@demorgen.be

FOTOS RV

Ik trap zelf ook in de illusie dat mooier zijn gelukkig maakt

Sunny Bergman (34) is een mooie vrouw, maar ze wordt niet meer nagefloten door bouwvakkers. Waarom niet, vroeg ze hen op een dag. Het antwoord: "Je hebt je tijd toch gehad, niet?"

Telt Bergman niet meer mee, nu de jaren zichtbaar worden? En moet ze daar dan iets aan doen? Vanuit die vraag ontstond *Beperkt houdbaar*. Voor de documentaire liet ze zich onder meer fotograferen en fotoshopgewijs bijpolijsten. Ook bezocht ze een Amerikaanse plastisch chirurg, die haar meedeelde dat ze er weer prima zou uitzien na een kleine 25.000 dollar aan operaties, inclusief een vagina-make-over.

Niet alleen trok *Beperkt houdbaar*, dat op de VPRO werd uitgezonden, veel kijkers. Na de uitzending krakeelde Nederland maandenlang over schoonheidsidealen en beeldcultuur. Sunny Bergman: "Ik maak al tien jaar documentaires, maar dit had ik nog nooit meegemaakt. Al tijdens het monteren werd ik overspoeld door interviewaanvragen. Toen wist ik: hier gebeurt wat."

U had niet verwacht dat dit onderwerp zoveel commotie zou veroorzaken?

"Nee. Het was zelfs moeilijk om het te verkopen. Men vond het een oppervlakkig onderwerp, niet journalistiek genoeg. Veel mensen vonden het vreemd dat ik me als documentairemaker zorgen maak over mijn uiterlijk. Alsof er twee soorten mensen zijn. Serieuze, intellectuele mensen,

zoals journalisten, en oppervlakkige, die met hun uiterlijk bezig zijn. Ik wou tonen dat veel vrouwen met dat dubbele gevoel worstelen."

En dat gevoel is?

"Ik ben de dertig voorbij, en moeder. Enerzijds word ik rustiger en zelfzekerder. Maar net als veel vrouwen ontleen ik een deel van mijn identiteit aan mijn aantrekkelijkheid. Ik voel dat die vermindert. Dat vind ik soms jammer en vervelend."

U werkte vroeger als model en actrice. Is oud worden moeilijker als je mooi begint?

"Dat denk ik wel. Door mijn modellenwerk kreeg ik veel aandacht. Een lekker ding zijn wordt een manier van zijn, en dus belangrijk. Als mooi zijn niet zo'n belangrijk deel van je identiteit is, ben je er misschien minder mee bezig."

U vertrekt in uw film van uw eigen onzekerheden en vragen. Waarom zo persoonlijk?

"Omdat ik eerlijke films wil maken. Je kunt een boeiende film maken over kinderen die op een Roemeense vuilnisbelt wonen. Daar kijken dan linkse mensen naar. Die zo het gevoel krijgen dat ze betrokken zijn bij de wereld. Maar dat verhelpt het probleem niet, en dat frustriert me. Ik wil ook echt iets veranderen. Daarom kijk ik naar kleinere dingen, naar mijn eigen leven. Gevoelens, ervaringen, problemen waar de mensen die naar mijn documentaires kijken ook mee te maken krijgen."

"Mijn film is dan wel persoonlijk, maar gaat eigenlijk over het maatschappelijke construct rond het uiterlijk van vrouwen. Neem nu die transformatieprogramma's. We willen zo graag geloven dat een gekocht product of een ervaring ons gelukkiger maakt. Ik trap zelf ook in de illusie dat je gelukkiger wordt door mooier te zijn. Maar dat is niet zo. Meegesleept door koopgeilheid kocht ik laatst een lading leuke, nieuwe kleren. Heel even dacht ik, dit is *the new me*. Maar na een week

alomtegenwoordigheid en het ideaal dat we in glossy's en reclame zien, zorgt voor wat de socioloog Baudrillard een hyperrealiteit noemt. Die weegt zo sterk door dat we onze eigen realiteit daaraan toetsen.

"Daarom heb ik het in mijn documentaire over die vagina-operaties. Daar is dat proces heel duidelijk. Vroeger hadden we geen referentiepunt. Nu is er porno en dus gaan vrouwen denken dat die meisjes de norm zijn. Alleen is dat niet zo. Ze worden uitgekozen om hoe

Dat we ons niet eens meer afvragen of plastische chirurgie fundamenteel wel een goed idee is, maar meteen overgaan naar 'doe ik het of doe ik het niet', dat maakt me ongerust

lubberden die kleren ook, en werd ik weer mijn eigen slonzi-ge zelf. (*lacht*) Ik miste een kritische analyse van dat idee, en over onze beeldvorming."

Vroeger spiegelden we ons aan het mooiste meisje van de klas, nu aan supermodellen, wordt in *Beperkt houdbaar* gezegd.

"Precies. Waarom we dat doen, is me nog niet helemaal duidelijk. Eén factor is dat we vandaag in een cultuur leven waarin roem belangrijk is. We zien soapsterren vaker dan onze burens. Maar dat zijn geen authentieke mensen. Hun

hun vagina eruitziet, of ze hebben zo'n operatie laten doen. Toch zorgen die strakke vagina's bij vrouwen voor veel onzekerheid. Volgens mij was de film een succes omdat het voor veel vrouwen een opluchting was dat iemand op een serieuze manier de vragen belichtte waar zij ook mee zaten."

Uw moeder maakte dertig jaar geleden al een documentaire over schoonheidsidealen, waarin ze aanklaagde dat vrouwen hun benen en oksels moesten scheren.

Zin in verwennerij

Ons advies voor wie nog zoekt naar een moederdagcadeau: moeders zijn minstens even blij als ze als vrouw worden gevierd. Vergeet dus pannelappen en andere huis-, tuin- en keukengeschenken. Die herinneren haar alleen maar aan huishoudelijke besommeringen. Nee, de ultieme escape is de belofte aan momenten van welbehagen.

Eau Emotionelle (Agent Provocateur)

Zou het de naam van het parfum zijn die het hem doet? Zijn we niet allemaal soms een beetje Eau Emotionelle? Deze lichtere geur van het Britse lingeriemerk Agent Provocateur bevat essences van onder meer wilde rozemarijn, roze peper en witte thee. Kortom, ondeugend met een knipoog.

Prijs: 55 euro (50 ml);
79 euro (100 ml)

Moroccan Rose Otto Ultra-Nourishing (Ren)

Cosmeticamerk Ren levert proper verzorgingsproducten: vrij van chemische en synthetische bestanddelen. Deze rozenolie, verrijkt met omega 6 & 7 essentiële vetzuren, voedt en herstelt de huid. Haar sterkste punt? Het ontegensprekelijke gevoel van welbehagen van zodra de rozengeur zicht mengt met de warme huid.

Prijs: 54 euro (100 ml)

Stoned (Solange Azagury-Partridge)

Het eerste parfum van de Londense juwelenontwerpster Solange Azagury-Partridge is koppig, extravagant en een tikje psychedelisch, net als de creatrice. Stoned ruikt zoals de weide van Woodstock moet hebben geroken: naar patchoeli. Andere ingrediënten zijn bergamot, rozen, jasmijn, musk, vanille en microscopische kleine granules diamantstof. Let op de rode flacon en de top in de vorm van een godin.

Prijs: 200 euro (100 ml)

Waar? Cosmeticsary - Nieuwe Gaanderij, Huidevettersstraat 38, 2000 Antwerpen, tel.: 03/233.04.92. - A. Ortsstraat 11B (Dansaertwijk), 1000 Brussel, tel.: 02/346.89.62. - Koningsgalerij 23, 1000 Brussel, tel.: 02/513.20.00 (ook open op zondag van 13 tot 17 uur). - Online via www.cosmeticsary.be.